

Hasiči se snaží ve svém volném čase pomáhat, jak se dá. Co na to ale jejich rodiny?

Rok co rok, prakticky již přes 15 let, se snaží současné složení jednotky dobrovolných hasičů ukázat lidem, že vše nemůže stát jen na státěm placených hasičích. Přesvědčujeme občany a vedení obce, že jsme stále aktivní a stále potřební. To vše kvůli renomé, které vlastně v minulosti dobrovolní měli. Jejich činnost se omezovala na práci spolku, výjezdů moc nebylo, a když, tak je řešili hlavně hasiči placení. Doba se sice změnila, ale změnit názor lidí byl běh na dlouhou trať. Dnes snad již většina lidí naše hobby chápe a celkem ho podporuje. Kdo však za námi stál od začátku, byly naše rodiny. Ty při nás vždy stály a my se jim odměňovali tím, že jsme trávili čas jinde.

Možná si to neuvědomujeme v té záplavě akcí, výcviků a zásahů, co na to naše rodiny. Vždy víme, že jsme museli jít hasit v noci něčí dům a z akce třeba rovnou do zaměstnání. Odejít z oslavy, svátečního oběda. Unavení na druhý den vše po práci jsme myli, sušili. Jakou vlastně oběť jsme přinesli pro záchranu ostatních. Ale co ti doma? Ti jen čekají...

Představte si silnou bouřku, bojíte se blesku. Bouřka přímo nad vámi. Silný vítr vám může potrhát střechu. Krupobití něco rozbít, zničit věci na zahradě, praskne bazén. Zateče vám do bytu. Strom spadne na zahradu. Nebo jen děti přijdou v noci, protože se bojí. Jenže v té chvíli jste na vše sami. Váš otec, bratr, manžel už pár minut není doma. Protože se u někoho jiného stalo něco dříve. Ted' v tom počasí jede autem. Může mít nehodu. Nebo se může stát něco při zásahu samotném. Volat tak jak tak nemůžete, protože ho rušíte při práci a stejně to mnohdy ani nezvedne, protože není signál. Někdy je výjezd na adresu, kde bydlí někdo známý, spolužák. Nikdy ale hned jako podpora nevíte, jak vážné to je. A s tím chvíli žijete.

Co vlastně dělá taková podpora hasiče? No podá klíče od auta, otevře dveře, v noci zase zhasne a pokusí se znovu usnout. Nebo drží děti, když chtějí hasit s tátou, jindy zase schová

nedojedený oběd. Odjede na výlet sama, nebo výlet odloží, či úplně zruší. Jindy čeká, co bude. Přejde zašpiněný, našťvaný hasič, protože je nevyspalý a unavený. A třeba ji i okřikne, nebo nemá moc náladu. Tráva je venku dál neposekaná, děti musel hlídat v rozporu s domluvou někdo jiný, na akci se jde pozdě. Vlastně všechny plány vždy vezmou za své a hasič má asi pár vteřin, aby se ve spěchu dohodl s rodinou, jak to bude. Vše opadne, jakmile to situace dovolí a hasič může konečně telefonovat domů.

Jenže podpora strádá i mimo výjezdy. Jsou přece akce, výcviky, ukázky, školení, opravy. Vše se musí naplánovat, aby se to nekrylo. Myslím tím výlety, rodinné akce, grilovačky, narozeniny, návštěvy. Někdy podpoře nezbyvá, než za hasičem dojít, pokud s ním chce čas strávit. Jít na pálení čarodějnic, kácení máje, vánoční strom apod. I když se vám třeba nechce. Např. dnes, v době sepsání článku, je prozatím nejteplejší den v roce, přesto podpory čtyř hasičů nešly raději k vodě, jelikož jsme jako hasiči slíbili ukázkou hasičského auta dětem. A tak by se dalo pokračovat do nekonečna.

Samozřejmě, ne všechny podpory takový tlak snesou, a tak prostě hasiče na ty akce nepustí, nebo jen omezeně. Tím však přidělávají vrásky právě podporám těch zarytých hasičských srdcařů, kteří pak mají pokrýt všechny akce za ně. Samozřejmě by bylo fajn se střídat, aby nás bylo více, a každý by si oddřel svoje. Jenže tak to prostě nefunguje. A bohužel na to opravdu doplácí jen ty rodiny hasičů srdcařů, kteří nechybí na žádné akci. Je to asi o tom, jak to má doma kdo nastaveno. Někdy však zůstává rozum stát, proč vlastně svého hasiče v pomoci druhým nepodpoří, nebo mu tu činnost vlastně znemožňují. A přitom třebas naše výjezdy sledují, na facebooku lajkují, nebo o našich akcích ví, líbí se jim, ale stejně svého hasiče nepodpoří. Asi to opravdu není pro každého.

O to víc je pak třeba vyzdvihnout ty podpory, které opravdu fungují. Vlastně s tím hasičem celý život ten jeho koníček sdílí. Věří, že ta hasičova snaha není marná. A jsou na něj hrdé, pyšné. Takové podpory si opravdu zaslouží uznání, ať jde o naše ženy, manželky, přítelkyně, děti, rodiče. Ti všichni strádají, mnohdy se o nás i bojí, když my se snažíme napsat čárku tam, kde si osud myslí, že napíše tečku.